

Anonimizētā versija

Tulkojums

C-50/22 - 1

Lieta C-50/22

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu

Iesniegšanas datums:

2022. gada 25. janvāris

Iesniedzējtiesa:

Cour d'appel de Paris (Francija)

Datums, kurā pieņemts iesniedzējtiesas nolēmums:

2021. gada 16. decembris

Apelācijas sūdzības iesniedzēja:

SOGEFINANCEMENT

Atbildētāji:

RW

UV

[..]

***COUR D'APPEL DE PARIS* [PARĪZES APELĀCIJAS TIESA]**

4. nodaļa – 9. palāta – A

**SPRIEDUMS PAR 2021. GADA 16. DECEMBRA LŪGUMU SNIEGT
PREJUDICIĀLU NOLĒMUMU EIROPAS SAVIENĪBAS TIESAI**

[..]

APELĀCIJAS SŪDZĪBAS IESNIEDZĒJA:

Sabiedrība *SOGEFINANCEMENT*, vienkāršota akciju sabiedrība, kuru pārstāv tās likumīgie pārstāvji, kuri dzīvo minētajā juridiskajā adresē

[..]
92724 NANTERRE CEDEX

[..]

ATBILDĒTĀJI

RW

[..]
93160 NOISY LE GRAND

[..]

UV

[..]
93160 NOISY LE GRAND

[*omissis*: formalitātes]

FAKTI, PROCEDŪRA UN LIETAS DALĪBNIEKU PRASĪJUMI

2011. gada 5. novembrī sabiedrība *Sogefinancement* piešķīra RW un UV personīgo aizdevumu 15 362,90 EUR apmērā, kas atmaksājams 84 ikmēneša maksājumos 430,85 EUR apmērā, neskaitot apdrošināšanu, ar fiksētu gada aizņēmuma likmi 7,60 % apmērā.

2015. gada 20. oktobrī puses vienojās par parāda pārstrukturēšanu 15 362,90 EUR apmērā, kas atmaksājams 83 ikmēneša maksājumos 258,54 EUR apmērā, sākot no 2015. gada 15. decembra.

Izskatot *Sogefinancement* celto prasību, ar kuru galvenokārt tiek lūgts RW un UV piespriest atmaksāt atlikušo parāda summu, *tribunal d'instance du Raincy* [Reinsī pirmās instances tiesa] ar spriedumu, kas pasludināts 2018. gada 25. janvārī:

- atzina prasību par samaksu par pieņemamu,
- atzina 2011. gada 5. novembrī starp pusēm noslēgto līgumu par spēkā neesošu,
- noraidīja *code civil* (Civilkodeksa) 1231-6. panta un *code monétaire et financier* (Monetārais un finanšu kodekss) L. 313-3. panta piemērošanu,

- piesprieda RW un UV samaksāt sabiedrībai *Sogefinancement* summu 1309,65 EUR apmērā atbilstoši aizdevuma līgumam, norādot, ka par šo summu nav jāmaksā procenti,
- atgādināja *code de la consommation* (Patērētāju tiesību aizsardzības kodekss) L. 311-48. pantu (tagad L. 341-8. pants) un nolēma summu, kas jāmaksā RW un UV, samazināt par likumisko procentu likmi, ko aprēķina no aizdevēja saņemtajiem procentiem,
- noteica RW un UV termiņu maksājumu veikšanai, ka viņiem parāds ir jāsamaksā sešos ikmēneša maksājumos 200 EUR apmērā un pēdējā ikmēneša maksājumā, kuru veido parāda atlikums, neizpildes gadījumā nekavējoties jāsamaksā atlikusī maksājuma summa,
- noraidīja pārējos *Sogefinancement* prasījumus.

Pārbaudījusi prasības pieņemamību, tiesa pēc savas ierosmes izvirzīja pamatu par Patērētāju tiesību aizsardzības kodeksa L. 312-25. panta pārkāpšanu un norādīja – tā kā līdzekļi aizņēmējiem tika izmaksāti ātrāk nekā septiņu dienu laikā pēc aizdevuma piedāvājuma pieņemšanas, līgums esot jāatceļ, piemērojot Civilkodeksa 6. pantu.

Ar 2018. gada 24. maija paziņojumu sabiedrība *Sogefinancement* pārsūdzēja šo nolēmumu.

Saskaņā ar pēdējiem 2021. gada 8. februārī izvirzītajiem prasījumiem apelācijas sūdzības iesniedzēja lūdz tiesu:

- atcelt vai vismaz atzīt par spēkā neesošu pārsūdzēto spriedumu visās tā daļās,
- noraidīt visas RW un UV prasības,
- atzīt par nepieņemamu pamatu par līguma spēkā neesamību, pakārtoti, to noraidīt,
- atzīt par nepieņemamu aizņēmēju prasību par tiesību uz līgumiskajiem procentiem atcelšanu; to noraidīt,
- konstatēt, ka ir iestājusies līguma pirmstermiņa izbeigšanās, pakārtoti, lemt par aizdevuma līguma atcelšanu,
- piespriest RW un UV solidāri tai samaksāt 13 974,41 EUR, kā arī līgumiskos procentus ar likmi 7,60 % gadā, sākot no 2018. gada 31. jūlija, skaidrā naudā vai ar kvītīm, kas derīgas par maksājumiem, kuri veikti pēc 2018. gada 30. jūlija,
- pakārtoti, līguma spēkā neesamības gadījumā piespriest tiem solidāri samaksāt tai summu 28 000 EUR apmērā aizdoto līdzekļu atmaksai, kā arī

likumiskos procentus, un noteikt, ka viņiem joprojām ir jāsamaksā summa 517,40 EUR apmērā, pieskaitot likumiskos procentus,

- pakārtoti, tiesību uz līgumiskajiem procentiem zaudēšanas gadījumā piespriet RW un UV solidāri samaksāt tai summu 2504,36 EUR apmērā, kā arī likumiskos procentus, sākot no 2017. gada 6. marta,
- noraidīt RW un UV lūgumu par papildu termiņu piešķiršanu, pakārtoti, atzīt prasījumu par nekavējošu samaksu, ja nav ievērots kāds no termiņiem,
- piespriet viņiem samaksāt summu 1000 EUR apmērā saskaņā ar *code de procédure civile* (Civilprocesa kodekss) 700. pantu.

Apelācijas sūdzības iesniedzēja, atsaucoties uz Patērētāju tiesību aizsardzības kodeksa L. 311-14. un R. 632-1. pantu redakcijā, kas piemērojama šajā lietā, norāda, ka pirmā minētā tiesa nevarēja pēc savas ierosmes atzīt līgumu par spēkā neesošu, jo vienīgi patērētājs varot atsaukties uz sabiedriskās kārtības aizsardzības noteikumu; tā norāda uz pilnvaru pārsniegšanu. Tā apgalvo, ka uz līguma spēkā neesamību nevarēja atsaukties pēc *code de commerce* (Komerckodekss) L. 110-4. pantā noteiktā piecu gadu noilguma termiņa.

Tā arī norāda, ka tika ievērots septiņu dienu termiņš līdzekļu atbrīvošanai, un mina, ka tiek jaukta iekšējā procedūra līdzekļu "atbrīvošanai" un to faktiskā izmaksa aizņēmējiem; tā min, ka aizņēmēji nepamato datumu, kurā viņi saņēma līdzekļus.

Tā detalizēti norāda prasījuma summu.

Visbeidzot, tā atsaucas uz RW un UV prasījuma noilgumu tiesību uz līgumiskajiem procentiem zuduma kontekstā.

Ar 2018. gada 29. oktobrī iesniegtajiem prasījumiem RW un UV lūdz tiesu:

- apstiprināt visus pārsūdzētā sprieduma punktus, izņemot tos, ar kuriem tika noteikta *Sogefinancement* prasījuma pamatsumma 1309,65 EUR apmērā,
- piespriet viņiem solidāri samaksāt sabiedrībai apelācijas sūdzības iesniedzējai pamatsummu 517,40 EUR apmērā, tai pieskaitot likumiskos procentus, sākot no šī sprieduma izsniegšanas dienas,
- pakārtoti, noteikt, ka sabiedrība *Sogefinancement* ir zaudējusi tiesības uz līgumiskajiem procentiem, un tiem noteikt iespējami garākos maksājumu termiņus parāda dzēšanai,
- pamatojoties uz Civilprocesa kodeksa 700. pantu, noraidīt sabiedrības *Sogefinancement* prasījumus un piespriet tai samaksāt tiem summu 2000 EUR apmērā.

Atbildētāji apgalvo, ka piemērojamo noteikumu sabiedriskās kārtības raksturs attaisno to, ka pirmā minētā tiesa pēc savas ierosmes ir atsaukusies uz līguma spēkā neesamību atbilstoši Patērētāju tiesību aizsardzības kodeksa L. 141-4. pantam. Saskaņā ar Civilkodeksa 2224. panta tie arī apgalvo, ka piecu gadu noilguma termiņš prasībai par spēkā neesamību sākas nevis no līguma noslēgšanas dienas, bet gan no dienas, kad tiesību subjekts uzzināja vai viņam vajadzēja uzzināt faktus, kas viņam ļāva celt prasību, šajā gadījumā – no tiesas sēdes brīža pirmajā minētajā tiesā.

Tie norāda, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja nav ievērojusi Patērētāju tiesību aizsardzības kodeksa L. 311-14. pantā, redakcijā, kas piemērojama šajā lietā, paredzēto septiņu dienu termiņu līdzekļu atbrīvošanai, un pauž izbrīnu, ka banka nav pamatojusi aizņemto līdzekļu pārskaitīšanas datumu.

Tie apgalvo, ka procentu atcelšana ir pamatota saskaņā ar Civilkodeksa 1343-5. pantu, un norāda uz kļūdu, ko pieļāvusi pirmā minēto tiesa, kad tā aprēķināja summu, kas tiem vēl ir jāmaksā.

Viņi norāda, ka viņu finansiālā situācija ir nestabila.

[omissis: procesuālie apsvērumi]

Pēc lietas dalībnieku apsvērumu un prokuratūras atzinuma uzklaušanās šī tiesa ar 2021. gada 1. jūlija spriedumu lūdza *Cour de cassation* (Kasācijas tiesa) sniegt atzinumu par šādiem diviem jautājumiem:

- vai, ņemot vērā Patērētāju tiesību aizsardzības kodeksa L. 141-4. pantu (tagad R. 632-1. pantu), Civilkodeksa 6. pantu, Komerckodeksa L. 110-4. pantu un Eiropas Savienības Tiesas veikto 2008. gada 23. aprīļa Direktīvas 2008/48/EK interpretāciju attiecībā uz tiesneša lomu Eiropas sabiedriskās ekonomiskās kārtības noteikumu ievērošanā, tiesa var pēc savas ierosmes izvirzīt jautājumu par patēriņa kredīta līguma spēkā neesamību, tostarp, piemērojot Patērētāju tiesību aizsardzības kodeksa L. 312-25. pantu, pēc tam, kad ir beidzies lietas dalībniekam piemērojamais piecu gadu noilguma termiņš?

- vai, ņemot vērā Patērētāju tiesību aizsardzības kodeksa L. 141-4. pantu (tagad R. 632-1. pantu), Civilkodeksa 6. pantu, Komerckodeksa L. 110-4. pantu un Eiropas Savienības Tiesas veikto 2008. gada 23. aprīļa Direktīvas 2008/48/EK interpretāciju attiecībā uz tiesneša lomu Eiropas sabiedriskās ekonomiskās kārtības noteikumu ievērošanā, tiesa var pēc savas ierosmes izvirzīt jautājumu par patēriņa kredīta līguma spēkā neesamību, tostarp, piemērojot Patērētāju tiesību aizsardzības kodeksa L. 312-25. pantu, ja neviens no lietas dalībniekiem nav iesniedzis lūgumu atcelt līgumu?

2021. gada 21. oktobrī *Cour de cassation* (Kasācijas tiesa) sniedza atzinumu, ka tiesai, kas izskata strīdu, jautājumi ir jānodod Eiropas Savienības Tiesai saskaņā ar Līguma par Eiropas Savienības darbību 267. pantu.

Apelācijas sūdzības iesniedzēja iesniedza apsvērumus 2021. gada 30. novembrī, norādot, ka Patērētāju tiesību aizsardzības kodeksa L. 311-17. pants, kurā ir paredzēts, ka nav iespējams nodrošināt līdzekļu pieejamību pirms beidzies septiņu dienu termiņš, ir tikai netieši saistīts ar attiecīgās direktīvas 14. pantu, un ierosināja formulēt divus prejudiciālus jautājumus, atsaucoties uz tiesiskās drošības un valstu procesuālās autonomijas principiem.

Atbildētāji 2021. gada 10. novembrī norādīja, ka tiem nav nekādu apsvērumu saistībā ar iespēju iesniegt lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu.

[..]

LĒMUMA PAMATOJUMS

Nav šaubu, ka uz strīdu attiecas Patērētāju tiesību aizsardzības kodeksa L. 311-1. un turpmāko pantu noteikumi, kas izriet no 2010. gada 1. jūlijā pieņemtā Likuma Nr. 2010-737, ar ko Francijas tiesībās ir transponēti Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2008/48/EK (2008. gada 28. aprīlis) noteikumi (tagad minētā kodeksa L. 312-1. un turpmākie panti).

Pirmā minētā tiesa pēc savas ierosmes pasludināja strīdīgo kredītlīgumu par spēkā neesošu, pamatojoties uz to, ka līdzekļi aizņēmējiem tika nodoti pirms atteikuma termiņa beigām, tādējādi pārkāpjot bijušo Patērētāju tiesību aizsardzības kodeksa L. 311-14. pantu (tagad L. 312-25. pants).

Apelācijas sūdzības iesniedzēja pārmet, ka pirmā minētā tiesa esot pārkāpusi savas prerogatīvas, pamatojoties uz to, ka vienīgi lietas dalībnieks var atsaukties uz līguma spēkā neesamību, balstoties uz šīm tiesību normām, kas atbilst aizsargājošai sabiedriskai kārtībai; tā atgādina, ka konkrētā spēkā neesamība ir relatīva un ka patērētājam ir iespēja apstiprināt līgumu, kas var tikt atzīts par spēkā neesošu; tā uzsver, ka aizņēmēji, kuri prāvojas tiesā, nav lūguši atcelt līgumu un nav arī atsaukušies uz L. 312-25. panta pārkāpumu.

Apelācijas sūdzības iesniedzēja turklāt norāda, ka tiesa nevarēja pēc savas ierosmes izvirzīt pamatu, kas var izraisīt līguma atcelšanu, pēc pašiem aizņēmējiem paredzētā noilguma termiņa, lai tie varētu lūgt līguma atcelšanu.

Atbildētāji tiesā piekrīt sprieduma pamatojumam un lūdz to apstiprināt. Viņi apgalvo, ka pirmā minētā tiesa likumīgi pēc savas ierosmes ir izcēlusi sabiedriskās kārtības noteikumu, uz kuru attiecas uz sacīkstes principu balstīts process, neraugoties uz to, ka nav iesniegts viņu formulēts lūgums atcelt līgumu.

Atsaucoties uz Civilkodeksa 1179. un 1180. pantu, viņi apgalvo, ka sabiedriskās kārtības noteikumi patērētāja kredīta jomā tiek sankcionēti ar absolūtu spēkā neesamību, ko var pieprasīt jebkura ieinteresētā persona, kā arī prokuratūra, un ka noilguma termiņš sākas no dienas, kad persona, kas pieprasa spēkā neesamību, ir

uzzinājusi par pārkāpumu, t. i., šajā gadījumā tiesas kontekstā – no dokumenta par lietas ierosināšanu iesniegšanas datuma vai no tiesas sēdes datuma.

Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2008/48/EK (2008. gada 23. aprīlis) par patēriņa kredītlīgumiem un ar ko atceļ Padomes Direktīvu 87/102/EEK tika transponēta Francijas tiesībās ar 2010. gada 1. jūlija Likumu Nr. 2010-737; to tieši piemēro valsts tiesas.

Saskaņā ar šīs direktīvas 14. pantu:

“1. Patērētājs četrpadsmit kalendāro dienu laikā var atteikties no kredītlīguma, nesniedzot nekādu pamatojumu. Šo atteikuma termiņu sāk skaitīt:

no kredītlīguma noslēgšanas dienas; vai no dienas, kad patērētājs saņem līguma noteikumus un nosacījumus, un informāciju saskaņā ar 10. pantu, ja šī diena ir vēlāk nekā šīs daļas a) apakšpunktā minētā diena [..].

7. Šis pants neskar jebkādus valstu tiesību aktu noteikumus, ar kuriem nosaka laikposmu, kurā līguma izpildi nevar uzsākt”.

Saskaņā ar 22. pantu “dalībvalstis nodrošina, ka patērētāji nevar atteikties no tiesībām, kas viņiem piešķirtas ar valstu tiesību aktiem, ar kuriem īsteno šo direktīvu vai kuri atbilst šai direktīvai”.

Saskaņā ar 23. pantu “dalībvalstis pieņem noteikumus par sankcijām, kas piemērojamas par valsts noteikumu, kuri pieņemti saskaņā ar šo direktīvu, pārkāpumiem, un veic visus nepieciešamos pasākumus, lai nodrošinātu sankciju īstenošanu. Paredzētajām sankcijām ir jābūt efektīvām, samērīgām un preventīvām”.

Saskaņā ar Patērētāju tiesību aizsardzības kodeksa L. 311-14. pantu redakcijā, kas piemērojama strīdam (tagad L. 312-25. pants), “septiņu dienu laikā, sākot no brīža, kad aizņēmējs ir akceptējis līgumu, aizdevēja puse aizņēmējam vai viņa vārdā nedrīkst veikt nekādus maksājumus, lai kāda būtu arī to forma vai pamats. Šajā pašā laikposmā aizņēmējs arī nedrīkst veikt nekādus noguldījumus aizdevēja labā vai aizdevēja vārdā saistībā ar attiecīgo darījumu. Ja aizņēmējs ir parakstījis atļauju veikt atskaitījumu no sava bankas konta, tās spēkā esamība un spēkā stāšanās ir atkarīga no kredītlīguma spēkā esamības un spēkā stāšanās”.

Jānorāda, ka šis noteikums iekļaujas iepriekš minētā 14. panta 7. punkta kontekstā.

Valsts tiesībās ir noteikts, ka aizdoto līdzekļu izmaksa pirms septiņu dienu termiņa beigām ir pamats līguma spēkā neesamībai atbilstoši Civilt kodeksa 6. pantam, kurā ir noteikts, ka ar atsevišķiem līgumiem nevar atkāpties no likumiem par

sabiedrisko kārtību un morāli. Līguma atcelšana nozīmē, ka aizņēmējs atmaksā aizdotos līdzekļus.

Saskaņā ar Patērētāju tiesību aizsardzības kodeksa L. 141-4. pantu (tagad R. 632-1. pants) *“tiesa pēc savas ierosmes var piemērot visus šā kodeksa noteikumus strīdos, kas izriet no tā piemērošanas. Tiesa pēc savas ierosmes, uzklusījusi lietas dalībnieku apsvērumus, atceļ tāda noteikuma piemērošanu, kura negodīgais raksturs izriet no debatēs konstatētajiem elementiem”*.

Saskaņā ar Patērētāju tiesību aizsardzības kodeksa L. 311-52. pantu *“kreditora prasības par maksājumu aizņēmēja saistību neizpildes dēļ ir jāceļ divu gadu laikā pēc notikuma, kas ir to rašanās pamatā, pretējā gadījumā iestājas noilgums”*.

Piemērojot Komerckodeksa L. 110-4. pantu, *“saistībām no darījumiem starp komersantiem vai starp komersantiem un personām, kuras nav komersanti, noilguma termiņš ir pieci gadi, ja uz tām neattiecas kāds no īsākiem īpašajiem noilguma termiņiem”*.

Saskaņā ar Civilkodeksa 2224. pantu *“Personisko prasību vai īpašuma prasību noilgums ir pieci gadi no brīža, kad tiesību turētājs ir uzzinājis vai tam bija jāuzzina fakti, kuri ļauj šīs tiesības īstenot”*.

Patērētāja prasībām, tostarp prasībām par līguma atcelšanu – kā prasībām par līguma atcelšanu, ko patērētājs iesniedz izņēmuma kārtā, piemēro piecu gadu noilguma termiņu, sākot no līguma noslēgšanas brīža, kas paredzēts gan Komerckodeksa 110.-4. pantā, gan Civilkodeksa 2224. pantā. Turpretī šie noteikumi par noilguma termiņiem neliedz patērētājam jebkurā gadījumā vērst pret prasību par samaksu tādu aizstāvības pamatu, kas var pilnībā vai daļēji noraidīt kreditora prasījumu, negūstot no tā nekādas citas priekšrocības.

Ir nopriests, ka atbilstošu termiņu prasības celšanai noteikšana noilguma termiņu veidā nav tāda, kas praksē padarītu patērētājam piešķirto tiesību īstenošanu neiespējamu vai to pārmērīgi apgrūtinātu; tās mērķis ir novērst iespēju līgumu apstrīdēt bezgalīgi, un tādējādi tiek ņemts vērā tiesiskās drošības pamatprincips (spriedums, 2009. gada 6. oktobris, *Asturcom Télécommunications*, C-40/08).

Tomēr ir arī nopriests, ka iepriekš minētās direktīvas noteikumu efektivitātes princips nepieļauj, ka aizdevuma līguma spēkā neesamības sankcija, ko papildina pienākums atmaksāt līdzekļus, ir pakļauta nosacījumam, ka patērētājs ir atsaucies uz spēkā neesamību trīs gadu noilguma termiņā (spriedums, 2020. gada 5. marts, *OPR-Finance*, C-679/18).

Tādēļ Eiropas Savienības Tiesai ir jāuzdod prejudiciāls jautājums, kā tas ir formulēts turpinājumā.

Turklāt saskaņā ar Civilprocesa kodeksa 4. un 5. pantu “*strīdus priekšmetu nosaka lietas dalībnieku atbilstošie prasījumi*” un “*tiesnesim ir jālemj par visu, kas tiek prasīts, un vienīgi par to, kas tiek prasīts*”.

Šie noteikumi, kas izriet no valstu procesuālās autonomijas, liedz tiesai lemt *ultra petita*.

Eiropas Savienības tiesībās atzītais “*dispozitivitātes princips*”, it īpaši tiktāl, ciktāl tas veicina tiesisko drošību, arī liedz tiesai radīt pretprasību.

Tomēr Patērētāju tiesību aizsardzības kodeksa L. 141-4. pantā (tagad R. 632-1. pants) ir paredzēts, ka, lai garantētu iepriekš minētajā direktīvā paredzētās patērētāju tiesību aizsardzības efektivitāti, tiesa pēc savas ierosmes var piemērot visus šī kodeksa noteikumus strīdos, kas izriet no tā piemērošanas; tiesa pēc savas ierosmes, uzklaušījusi lietas dalībnieku apsvērumus, atceļ tāda noteikuma piemērošanu, kura negodīgais raksturs izriet no debatēs konstatētajiem elementiem.

Piemērojot šo pēdējo minēto noteikumu, valsts tiesībās ir noteikts, ka tiesa pēc savas ierosmes var lemt, ka kreditora tiesības saņemt līgumiskos procentus ir zudušas, pat, ja patērētājs nav paudis viedokli par šo jautājumu, neatkarīgi no tā, vai viņš ir ieradies vai nav ieradies [tiesā], ar nosacījumu, ka pamats ir izskatīts uz sacīkstes principu balstītā tiesvedībā.

Valsts tiesībās atsaukšanās uz līguma spēkā neesamību nav tikai aizstāvības pamats pēc būtības pret aizdevēja prasību par samaksu, bet gan atsevišķa prasība.

Papildus tam, kas minēts par šai sakarā paredzēto noilguma termiņu, tiesas atcelts līgums bez patērētāja lūguma, neatkarīgi no tā, vai patērētājs ir vai nav ieradies tiesā un neatkarīgi no tā, vai viņš ir piekritis šādai atcelšanai, pēc tam, kad tiesa pēc savas ierosmes ir norādījusi uz pārkāpumu, no kuras izriet šāda atcelšana, var apdraudēt dispozitivitātes principu, kā arī individuālo un kolektīvo tiesisko drošību.

Tomēr ar efektivitātes principu, kurš vispārīgi būtu jāsaprot kā pārdevēja vai piegādātāja atturēšana no neatbilstīgas prakses, ir jāņem vērā zemais patērētāju līdzdalības līmenis tiesu debatēs, ko individuālā līmenī nevar interpretēt ne kā aizdevēja prasību pamatotības atzīšanu, ne kā piekrišanu iespējamai līguma atcelšanai.

Tāpēc ir svarīgi Tiesai uzdot jautājumu, kā tas ir formulēts turpinājumā, par nosacījumiem, kas nepieciešami efektivitātes, dispozitivitātes un tiesiskās drošības principu līdzsvarošanai saistībā ar to, ka tiesa pēc savas ierosmes atzīst kredītlīgumu par spēkā neesošu, un patērētājs šajā jautājumā nav paudis savu viedokli.

AR ŠĀDU PAMATOJUMU

TIESA,

[..]

Ņemot vērā Līguma par Eiropas Savienības darbību 267. pantu,

- nodot lietu ar lietas dalībniekiem Eiropas Savienības Tiesai, kurai tiek uzdoti šādi prejudiciāli jautājumi:

1. Vai no Direktīvas 2008/48/EK 23. panta izrietošais soda efektivitātes princips, ņemot vērā tiesiskās drošības un valstu procesuālās autonomijas principus, nepieļauj, ka tiesa pēc savas ierosmes varētu atsaukties uz valsts tiesību normu, kura izriet no minētās direktīvas 14. panta un kas saskaņā ar valsts tiesībām izraisa līguma atzīšanu par spēkā neesošu, pēc piecu gadu noilguma termiņa, kas paredzēts, lai patērētājs varētu lūgt atzīt kredītlīgumu par spēkā neesošu, ceļot prasību vai ceļot izņēmuma prasību?

2. Vai no Direktīvas 2008/48/EK 23. panta izrietošais soda efektivitātes princips, ņemot vērā tiesiskās drošības un valstu procesuālās autonomijas principus, kā arī dispozitivitātes principu, nepieļauj, ka tiesa atzīst kredītlīgumu par spēkā neesošu pēc tam, kad tā pēc savas ierosmes ir vērtējusi uz valsts tiesību normu, kura izriet no iepriekš minētās direktīvas 14. panta, ja patērētājs nav lūdzis vai vismaz piekritis šādai atcelšanai?

[..]